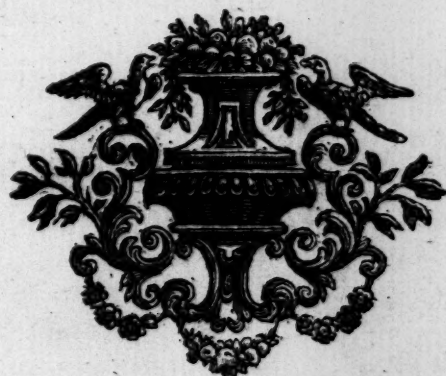

LUSUS POETICI.

LUSUS POLITICI

L U S U S
k
P O E T I C I.

EDITIO TERTIA,
Emendatior.

LONDINI,
Excudit GULIELMUS BOWYER. MDCCXLVIII.

h
ons

L U S U S

P O E T I C

E D I T I O T E R T I A

Emendation

Facsimile of the original

Count Jan
LUSUS POETICI.

I.

Nuptiæ BACCHI & ARIADNES.

DIVA quæ blandas, Erato, querelas,
Bellaque, & furta, & lacrimas amantum,
Et Dionæis agitata cantas

Pectora curis,

Pollicis docti fugiente pulsu
Suscita vocem citharæ tacentis,
Et percussis socianda prome

Carmina chordis.

Divæ, quando os purpureum resolvis,
Concidunt venti, filuere rauci
Fluminum lapsus, placidique rident
Æquora ponti.

B

Surge,

Surge, cantemus, Dea. Carmen esto
Candidi conjux Ariadna Bacchi,
Quæque dotalis radiant Olympo
Astra coronæ.

Cyclades sparsas ubi Naxos inter
Surgit Ægæo redimita ponto,
Litore errabat Ariadna, sævo
Saucia luctu;

Impius quam vir fideique fallax,
Proditam fomno per opaca noctis
Fugerat Theseus, quatiens reductis
Marmora tonsis.

Multa tum ventis nimium secundis,
Multa labenti lacrimans carinæ,
Multaque injusto pelago locuta,
Pectora planxit:

Non

LUSUS POETICI.

5

Non caput mitra, aut strophio papillas
Vineta luctantes, teretive gemma.
Crebra neglectum affiliens amictum
Unda rigabat.

Lacteo collum cubito reclinis,
Humidos dejecta oculos refedit,
Ut tener flos prætereunte languet
Pressus aratro :

Cum repens aures trepidas tumultus
Impulit, læti strepuere plausus :
Saxa respondent, resonasque reddunt
Litora voces.

Jamque adest natus Semelæ Jovisque,
Cui suus nigris redimit racemis
Pampinus crines, hederæque circum
Tempora ludunt.

Illum

LUSUS POETICI.

Illum et auriti quatiens afelli
Terga Silenus, Satyrique ovantes,
Et leves Fauni in numerum moventes

Membra sequuntur.

Mænadam affultat furibunda turba,
Colla queis angues varii pererrant
Lubrico lapsu, innocuisque lambunt
Pectora linguis.

Ære tinnitus tereti cientur
Striduli: rauca horrifono reclamant
Cornua assensu, reboantque pulsa
Tympana palmis.

At Deus curru invehitur supinus
Aureo. frenos moderans Cupido,
Perfidum ridens, agit incitatas
Verbere tigres;

Quæ

Quæ simul fensere datas habenas,
Litus ad declive ruunt. Puella
Horruit visis, gelidoque fugit
Sanguis ab ore;

Terque conatam relevare membra,
Terque delapsam impatiens amator
Mulcet accurrens, tenerisque circum-
plectitur ulnis :

Quidque, Minoi, heu nimium fidelis
Perfidō, dixit, quereris marito?
Saxa cur sævi resonant recussum
Nomen amantis?

Parce jam dilecta Deo puella
Lucidos fletu temerare ocellos.
Parce. præsentem fugiente muta
Conjuge Bacchum.

Ille

Ille ego proles Semelæ Jovisque,
Ille ego æterna nitidus juvena
Te peto. luctum reprime, et serenos
Indue vultus.

Nec tuo forma nec honore Theseo
Vincimur: quantum mea dextra possit,
Novit & concussa fero Gigantum
Phlegra tumultu:

Novit & sicco positus sub axe,
Quem rota Titan propiore torret,
Qua ruit septemgeminus superbus
Flumine Ganges.

Accipe æterno tibi nexum amore,
Nescium flecti, aut alia calere,
Qui tuus, gratamque trahens catenam
Serviet uni;

Cumque

Cumque jam formam superes Dearum,
Quod deest, annos Dea sempiternos
Accipe, & nullam metuat senectam
Gratia vultus.

Quæque jam neglecta jacet corona,
Quæ novem distincta nitet lapillis,
Sueta candentem redimire frontem
Orbe reducto,

Mox novum fidus veniet sereno
Additum mundo decus, astra puras
Cum faces tollent, fugietque pronò
Phoebus Olympo.

Testis hæc nostri tibi sancta amoris,
Hæc & æterno reditura lapsu
Non meos ignes oriens cadensve
Arguet unquam.

Dixit.

Dixit. at virgo pariter calentes
Sentiens flammās, gremio rubentem
Condedit vultum, appositaeque texit
Lumina palla.

Tum Deus fursum jaculans coronam
Torfit in cælos. fugit illa dextram,
Et volans ardet, subitosque motu
Concipit ignes.

Inde nocturno residens Olympo,
Et memor Bacchi & dominæ, puellis
Prospicit, fidosque juvat benignum
Sidus amantes.

II.

CASSANDRÆ VATICINIUM.

HECTOR cum patriæ moenia linqueret,
Non spectandam iterum respiciens domum,
Vates haec cecinit plena Deo soror,
Diffusam quatiens comam :

Quo me, Phoebe, rapis? quod video decus?
Unus tot refugos frater agit duces.
Urit flamma rates. purpureum mare
Graio sanguine tingitur.

Eheu quam rapide gaudia transeunt!
Jam cedit Priami versa acies retro;
Et tu, me miseram! tu quoque concidis
Crudeli domitus Dea ;

C

Tu

Tu Trojæ columen, tu decus & dolor.

Felix pro patria qui moreris tua.

Felix perpetuum cui pariet decus

Carmen Mæonii senis.

Omnes Fata trahunt ferius ocus :

Caligo subit, & triste silentium ;

Sed vates tenebras discutit invidas,

Virtutemque vetat mori.

III.

QUALIS per nemorum nigra silentia,

Vallesque irriguas, & virides domos

Serpit fons placidus murmure languido,

Secretum peragens iter ;

Flexas

Flexas per patrios circumagens aquas
Paulum ludit agros, & sinuat fugam,
Donec præcipiti jam pede defluus
Miscetur gremio maris :

Talis per tacitam devia semitam
Ætas diffugiat, non opibus gravis,
Non experta fori jurgia turbidi, aut
Palmæ sanguineum decus :

Cumque instant tenebræ & lux brevis occidit,
Et ludo fatura & fessa laboribus
Somni frater iners membra jacentia
Componat gelida manu.

IV.

VIX tristis dubia luce rubet polus :
Circum cuncta silent. Solus ego his vagor
Incerto pede filvis,
Et mecum vigilans Amor.

Crudelis fugies Julia? turbido
Credes te pelago? nos fera dividens
Inter sæviet unda, &
Venti spes rapiant meas?

Sic, me sic poteras ludere credulum?
Sic promissa cadunt? Ipsa tamen time. &
Venti fallere norunt,
Nec servat pelagus fidem.

V.

VATICINIUM BALAAMI.

QUIS pulsat hospes corda furoribus
Commota moestis? æstuat, æstuat
Mortale pectus, irruentis
Ferre Dei grave pondus impar.

Concussa pronis verticibus mihi
Pisgæa rupes annuit: annuit
Sublimis æther, intremuntque
Zipporidæ peritura regna.

Apparet ingens turba patentibus
Diffusa campis, quot Boreas agit
Hibernus undas, quot serenæ
Noctis equos comitantur astra.

O quam

O quam tremendum, gens nimium Deo
Dilecta, fulges! servat adhuc minas
Sic frons leonis, qui recumbens
Terribili requiescit ore.

Jam sævit audax colla minacium
Calcare regum. jam domita sedet
Tellure victrix. bella cessant,
Et filuit tremefactus Orbis.

En castra longa planitie sita
Letale rident. En fluitantia
Vexilla ludunt, & per auras
Tela procul metuenda surgunt.

Sic qua pererrat fons tacitum nemus,
Nutrita quercus flumine limpidio,
Regina filvarum, decoros
Erigitur spatiosa ramos.

Auditis?

Auditis? iſtæ vocibus aſperis
Valles reclamant. Ecce Deus, Deus
Ad arma curſantes ad arma
Concitāt, & gemitat furorem.

Cerno—ſed unde hæc pectore languido
Luſtantur, heu! ſuſpiria? quis dolor
Mentem? —quid injuſſis repente
Sic lacrimis maduere vultus?

O cauſa luſtus! O patria! O dies,
Suprema quæ mox aduenies mihi!
O fat ſeverus, parce tandem,
Parce, Parens hominum ac Deorum.

Cur omnia in nos ſpicula dirigas,
Quos umbra ſacri ſola ſupercili
Terret? perimus, fulminantem
Si quatias inimicus haſtam.

Quæ saxa, quæ me faucibus inviis
Condent cavernæ? quæ teget hoc caput
Amica rupes, dum ferocis
Transierit fremitus procellæ?

VI.

EX PSALMO XXIII.

ME tuos inter numerare, Pastor
Summe, dignaris, quibus ipse virga
Aurea ductor referas beati
Ruris honores.

Pascimur campis, ubi lene ridet
Florido Natura decora cultu,
Fonsque vitales saliente rivo
Sufficit haustus.

Ponar in regno glacialis Urfæ,
Nubibus tristes humeros amicta
Qua filet Nox, perpetuisque durant
Arva pruinis :

Lætus & fidens, duce te, vagabor.
Bruma te donis cumulare discet
Non fuis ; te Nox venerata furvas
Contrahet alas.

VII.

Ad TEMPUS.

O QUI severus falce adamantina
Matura fato destruis, & gravi
Frangis ruina quicquid axe
Prætereas, Deus, incitato,

D

Tu

Tu, sede celsus, dum revolubilem

Torques laborem, dura Necessitas

Auriga in æternos recursus

Flectit equos volucremque currum :

Obscura cæco Secla filentio,

Diesque plumis versicoloribus,

Annique, volventesque Menfes

Fulmineum comitantur axem :

Tecum alta Virtus laurigeram sedet

Decora frontem, & filia Veritas,

Cui vultus immortale fulgens

Purpureo radiatur igni :

Injuriosa ne citus orbita

Vertas columnam, quam tenuis labor

Struxit Camoenæ. parce curru,

Parce gravi metuende telo.

Et

Et tu superbo vertice flammeas
Surgens in arces, mille sonantibus
Accincta pennis, & parentis
Pone volans rapidos jugales,

Duc, Fama, puri per spatia ætheris,
Duc me insolenti tramite, nobilem
Tentare inaccessos profanis
Invidiæ pedibus recessus.

Surgo, vetustis pervia vatibus
Calcatur ardens semita, qua LYRA,
Audita filvis montibusque,
Igne tremit simulante chordas.

Hoc, Diva, nostrum barbiton ocius
Suspende coelo. luceat omnibus,
Sedesque complexum secundas
Emeritis requiescat astris.

Quid mente vanus concipis æthera?

Quo vota fundis quidlibet impotens

Sperare? pro fallax voluptas!

Heu sine Diis animose vates!

Te furda præterlabitur orbita:

Avertit alas Fama. supervenit

Nox atra caligante vultu, et

Nube sedens taciturnus Horror:

Sic flexuosi margine fluminis

Cycnus recumbit carmina dividens:

Mox Fata, nil mollita cantu,

Ora premunt liquidamque vocem:

VIII.

Ad VENTOS.

Ante A. D. MDCCXXVII.

VATIS Threicii nunc citharam velim,
Vocisque illecebras blanda furentibus
Dantis jura procellis,
Mulcentis pelagi minas.

VENTI tam rapido turbine conciti,
Qua vos cumque vagus detulerit furor,
Classis vela Britannæ
Transite innocui, precor.

Ultiores scelerum classis habet deos,
Et pubem haud timidam pro patria mori.
En ut lintea circum
Virtus excubias agit.

Et

Et nobis faciles parcite, & hostibus.

Concurrant pariter cum ratibus rates :

 Spectent Numina ponti, et

 Palmam qui meruit, ferat.

IX.

INSULA BEATORUM.

EX PINDARI OLYMP. II.

IGNOTA nostris fideribus jacet

 Sedes, beato quæ recipit finu

 Sanctosque vates, quique læti

 Pro patria oppetiere mortem ;

Quam vasta Nereus brachia porrigens

Immensus ambit fluctibus inviis,

 Terrasque mortalesque gentes

 Horrifonis procul arcet undis.

Vernus

Vernus pererrat prata Favonius,
Leni fufurro per tremulum nemus
Spirans, odoratosque pennis
Discutit irriguis liquores.

Surgunt per agros undique roscidos
Flores, amicti mille coloribus,
Solique gemmas explicantes
Dulce nitent radiante vultu :

Aut penduli ex arboribus sacris
Blande reclinant aureolum caput,
Aut confiti vernante ripa
Stagna colunt gelidosque fontes.

His gens dolorum nescia, vividum
Nectens lacertis & capiti decus,
Incedit immortale fulgens,
Perpetua viridis juvena.

X.

ANACREONTIS CARM. XI.

LASCIVÆ mihi recinunt puellæ,
Urgeris senio, miselle vates.

Attolle hoc speculum tremante dextra.

Mutatumne vides Anacreonta?

Canis temporibus nitent. comarum

Frontem deseruit decorus ordo.

Urgeris senio, miselle vates.

Nec novi, neque nosse vel doceri

An desint, volo, manserintve crines.

Hoc novi bene; Nulla concitatae

Pars debet minima interire vitæ.

Mox tantum exiguus cinis jacebo,

Oblitus citharam, jocos, amores.

Ergo continuas agam choreas

Mixtus candidulis senex puellis.

Fusi sub tacita bibamus umbra.
 Ornent purpureæ caput corollæ.
 Ludamus. hodie libet, licetque.
 Multam Fata brevi dabunt quietem.

XI.

ANACREONTIS CARM. III.

TEMPUS erat quo blanda quies mortalibus ægris
 Incubat, & mulcet pectora fessa sopor,
 Frigida quum tardi vertuntur plaustra Bootæ,
 Et bigas medio Nox agit atra polo.
 Constatit ante fores, atque ostia clausa Cupido
 Impulit audaci terque quaterque manu.
 Quis placidos, clamo, pergit mihi rumpere somnos?
 Ne metuas, aperi, sum puer, inquit Amor.
 Solve fores; erro per opaca silentia noctis,
 Verberat & læsas nixque notusque genas.

E

Quem

Quem non illa Dei potuissent verba movere?

Excutio, accensa lampade, poste feram.

Aspicio puerum pharetramque arcusque gerentem ;

Concussa aligeris tela sonant humeris.

Frigore pallentem miseror totumque rigentem,

Et statuo medium sedulus ante focum.

Officiosa manus refovet digitosque sinusque,

Et multo madidas exprimit imbre comas.

Ille tremor postquam candentia membra reliquit,

Et rediit teneræ visque calorque manu,

Experiamur, ait, chordam an mihi læserit imber,

Utilis an tractum possit, ut ante, sequi.

Protinus adducto coierunt cornua nervo,

Perque meum pectus pulsa sagitta venit.

Exfiliit, plaussitque manus crudele renidens,

Lætaque dimovit talibus ora sonis ;

Gaude mecum, hospes : salvi mihi nervus & arcus ;

Hoc te, ni fallor, faucia corda docent.

XII.

EX ANTHOLOGIA.

MITTO tibi hæc, Rodoclea, virentia ferta virenti:
Texuit hæc solo docta ab Amore manus,
Narcissumq. rosamq. legens, mollemq. anemonem, et
Candida coeruleis lilia cum violis.
Indue et hæc, et mitem animum: florem esse memento,
Pulcrior his qui fit, forsitan et brevior.

XIII.

PERSEUS.

EX SIMONIDE.

NOCTE sub obscura, verrentibus æquora ventis,
Quum brevis immensa cymba nataret aqua,
Multa gemens Danaë subjecit brachia nato,
Et teneræ lacrimis immaduere genæ.

Tu tamen ut dulci, dixit, pulcerrime, somno

Obrutus, et metuens tristia nulla, jaces!

Quamvis, heu quales cunas tibi concutit unda,

Præbet et incertam pallida Luna facem,

Et vehemens flavos everberat aura capillos,

Et prope, subsultans, irrigat ora liquor.

Nate, meam sentis vocem? Nil cernis et audis,

Teque premunt placidi vincula blanda dei;

Nec mihi purpureis effundis blæsa labellis

Murmura, nec notos confugis usque finus.

Care, quiesce, puer, sævique quiescite fluctus,

Et mea qui pulsas corda, quiesce, dolor.

Cresce, puer; matris leni atque ulciscere luctus,

Tuque tuos saltem protege, summe Tonans.

* * * * *

XIV.

INSCRIPTIONIS FRAGMENTUM.

D. M.

QVAE. TE. SVB. TENERA. RAPVERVNT. PAETA. IVVENTA.
O. VTINAM. ME. CRVDELIA. FATA. VOCENT.
VT. LINQVAM. TERRAS. INVISAQVE. LVMINA. SOLIS.
VTQVE. TVVS. RVRSVM. CORPORE. SIM. POSITO.
TV. CAVE. LETHAEO. CONTINGVAS. ORA. LIQVORE.
ET. CITO. VENTVRI. SIS. MEMOR. ORO. VIRI.
TE. SEQVAR. OBSCVRVM. PER. ITER. DVX. IBIT. EVNTI.
FIDVS. AMOR. TENEBRAS. LAMPADE. DISCVTIENS.

XV. AN

XV.

AN TOTI MORIMUR, NULLAQUE PARS MANET
NOSTRI?

TENE, Anima infelix, duræ inclementia Mortis
Exspectat, gelidique æterna silentia Somni?
Frustra coelestes aditus, frustra que penates
Suspicias immensos, et concipis æthera votis,
Si lex dura negat, si ferrea Fata repugnant.

Primùm ergo te collustra, teque excute totam;
Forſitan introrſum latitans educere verum,
Et reperire queas quæ ſis, atque unde creata.
Aut tu materies, aut tu ſubſtantia ſimplex,
Aut quædam harmonia es junc̃tis ex partibus orta,
Quam gignunt ordo, motus, poſitura, figura.
Quod ſi materia es, tibi ſunt Elementa parentes,
Inde genus ducens, illuc poſt fata redibis.

Si sola harmonia es, torpor cum languidus instat,
Vitalisque calor pallentes deferit artus,
Offusæque oculis nubes, & murmure tristi
Spiritus incertas exit tenuatus in auras,
Occidis, & non es cura revocabilis ulla.
Ut lyra, si scindas nervosque ipsamque minutim,
Nil quamvis prorsus pereat, lyra definit esse,
Suavia nec responsa dabit, si Delius ipse
Admoveatque manum, geminasque exerceat artes.
Si verò simplex mavis substantia dici,
Omnia fortè potes durando vincere sæcla ;
Eveniatque utinam. tamen heu ! tamen anxia mentem
Suspicio quatit, & dubitandi gignitur æstus.
Nam qui, quæso, potest sentire, vigere, moveri,
Quod nec habet formam, quod nec spatium occupat
ullum ?

Præterea, unde tibi tali cum corpore dispar
Conjugium ? citius miscebitur æthere tellus,

Serpentes

Serpentes avibus jungentur, piscibus agni.
Deinde, ubi summa dies nudavit tegmine demto,
Nulla tibi sensus datur exercere potestas;
Et quid tum præclusa juvat te janua Leti,
Si leve nescio quid, prorsusque intactile restas,
Tenuius & ventis, & vanescentibus umbris,
Nec melius spatio insolido, quod Inane vocamus?

Hei mihi! lege rata, Sol occidit atque refurgit,
Lunaque mutatae reparat dispendia formæ,
Astraque, purpurei telis extincta Diei,
Rursus, nocte, vigent: humiles telluris alumni,
Graminis herba virens, & florum picta propago,
Quos crudelis Hiems letali tabe peredit,
Cum Zephyri vox blanda vocat, rediitque fereni
Temperies anni, foecundo e cespite surgunt.
Nos domini rerum, nos magna & pulcra minati,
Cum breve ver vitæ, robustaque transiit æstas,
Deficimus,

Deficimus, nec nos ordo revolubilis auras
Reddit in ætherias, tumuli nec claustra resolvit.

Sed tamen illa quies nullis obnoxia curis:
Non illic Morbi, Luctusque, Iræque, Minæque,
Et Dolor, & Metus, & nunquam fatiata Cupido,
Et Furor, & strictum quatiens Discordia ferrum,
Non malefuada Fames, et Egestas oblita pannis,
Non Odium, et semper Virtuti Livor iniquus,
Non Dolus, & falso Mendacia perfida vultu.
Nox urget, placidisque Sopor superincubat alis.

Disce ergo, tranquilla, pati, quæ Dædala rerum
Imposuit Natura, & ineluctabile Fatum.

Omnes una premit Sors, omnibus imminet una.
Quæcunque orbis habet, tacito labentia motu,
Haurit hians avidamque Chaos demergit in alvum.
Ille etiam mundum igniferis qui lustrat habenis,
Communes patitur morbos; volventibus annis,

Vix aget effectos, senio gravis ipse, jugales ;
Longa dies nitidos tinget ferrugine vultus,
Seque suis tandem confument sidera flammis.
At tu multa moves, multumque, infana, laboras,
Scilicet ut stabiles rerum transcendere metas.
Sic possis, victrixque virum volitare per ora.
Heu spes fallaces hominum ! quam incerta brevisque.
Post mortem vita est, vanæ & vox garrula Famæ !
Sunt & nominibus, sunt & sua fata sepulcris.
Musa diu sese & Virtus longæva tuentur ;
His etiam serum inducent Oblivia velum.

DECIPIMUR specie recti ; sic devia passu
Mens labat incerto, sic nos temerarius Error
Ludit, et incautos mendaci lumine ducit.
Tu semper fulges, divinæ particula auræ ;
Igneus ille tuus vigor & cœlestis origo
Deformem Leti faciem, tenebrasque silentes
Ridet, & æternæ spondet tibi sæcula vitæ.

Inde tibi auguriumque & spes præfaga futuri ;
Inde boni rectique amor, & reverentia Coeli,
Ingeniumque rapax, subitum, versatile, vastum,
Discurrens ultra flammantia moenia mundi,
Omnia complectens, perque omnia sæcula vadens.
Quicquid es, es certe simplex duntaxat, & una,
Collecta in tete, atque interno prædita motu.
Non habet has dotes ignobile pondus inertis
Materiae, constans ex partibus infinitis.
Aut tu tuta manes, vivisque invicta per ævum ;
Aut mundum Casus Fortunaque cæca creavit,
Quo nihil a vera magis est ratione remotum.

Aspice terrarum tractus, & sidera coeli,
Florentesque agros, immensasque æquoris undas :
Hos tibi terrarum tractus Natura creavit,
Has tibi lucentes suspendit in æthere flammæ,
Et fluvios duxit, camposque extendit aquarum,
Prataque purpureis pinxit viridantia gemmis.

Postquam discussis fulsit lux prima tenebris,
Et sibi commissos junxit Sol impiger axes,
Astraque fixa polo, Lunæque argenteus orbis,
Nocte, suas habuere vices, sua regna, silenti,
Errantesque novas stellæ duxere choreas,
Terraque formosum ridens, et flabilis aër,
Et pontus, fluviique suos cepere colonos,
Felices, lætosque, etsi rationis egentes,
Magnus rerum Opifex mundi primordia circum-
Aspexit, placido collaudans omnia vultu.
Tunc operi finem imponens, e pectore fudit
Fœcundas voces, Animamque existere jussit.
Jusserat, & subito tu, præstantissima rerum,
Ante Deum stabas; cui sic Pater ore sereno:
Dulcis progenies, æternæ Mentis imago,
I, pete terrestres oras, tibi credita regna,
Formosumque habita corpus, formosior hospes.
Quæ sitorigo tibi, qua sis reditura, memento.

Nil

Nil in te Mors juris habet, victricia quamvis
Arma sonent dextra, quamvis augusta triumphis
Incedat, vultuque & cuspide terreat orbem.
Sperne minas Fati, Noctisque inamabile regnum.
Annuit Omnipotens. sparsi per inane profundum
Intremuere orbis, et inhorruit ultimus æther.

Ergo cum fragiles artus et vincla resolvit
Mortis amica manus, Mens ilicet ignea sursum
Exfilit, & patriæ quærit regionis honores.
Exfilit, alta petens, motisque per aëra pennis,
Coelum adit, & læto circumdata lumine, gaudet
Divorumque domos, sacrasque revisere sedes,
Quas neque contristant imbres, nec fulmina vexant,
Nec frigus penetrat, nec Sirius ardor adurit,
Nec venti audaces violant, nec nubila velant.
Illic castus Amor nullis infecta venenis
Spargere tela solet: Puero Concordia dulcis,
Innocuæque Voluptates, & Gaudia pura

Accedunt comites, quales non splendida vatum
Somnia finxerunt, non Ætas aurea vidit.

At si tetra lues vitiorum stigmatē denso
Turpavitque Animam, & sævi vis noxia morbi
Remigium alarum infregit, pennasque revulsit,
Non datur in superas rursus conscendere sedes :
Sed ruit in præceps ; raptam vertigine cæca
Turbo ferox procul ignotas propellit in oras,
Multa timens ubi, multa gemens, per sæcula longa
Exsul, inops, errat, variis exercita poenis.

O Anima, immortale vicens, cognataque cœlo,
Justa sequi pravoque sciens discernere rectum,
Tene tui oblitam foedis succumbere monstribus ?
Te stolido obcæcat vesana Superbia fastu ;
Segnities te lenta premit ; te blanda Voluptas
Impuro tenet amplexu ; te pallida curis
Torquet Avaritia, & stimulos sub pectore versat.

Excute

Excute tot turpes dominos, tuaque afferre jura.
Ut leo captivus, quem blandimenta minæque
Ire sub imperium indigni docuere magistri,
Si semel effractis subtraxit colla catenis,
Liber amat filvas, nescitque ad vincta reverti.
Carpe viam, abrupto qua tendit in ardua tractu
Semita Virtutis. viden' ut te Gloria frontem
Lauro cincta vocet, sacrosque ostendat honores,
Et Pater ipse alto spectans hortetur Olympo?
Viribus indigenis pollens, surge, exsere vires,
Quas tibi larga manu tribuit Natura benignâ.
Aspice nativo fulgentem lumine gemmam:
Concolor illa diu matrique simillima terræ,
Obscuras abscondit opes ingloria, donec
Passa manum artificem, curaque polita fideli,
Exuit ingratos vultus, atque ore superbo
Mille faces vibrat, vario splendore coruscans.

XVI.

TERRA MOVETUR CIRCUM SOLEM.

UNDE per ætherias Tellus revolubilis oras,
Fixo Sole, ruat, nulloque errore priores
Evolvât cursus, notumque recolligat orbem,
Pandere fert animus, causasque aperire latentes.

Lucifero solitus curru dare jura diei
Phœbus, & immotam rutila face cingere terram,
Infauftis cedens precibus Phaëthontis, habenas
Tradiderat puero, et fatales frontis honores.
Hunc genitor Divorum ignarum artisque viæque,
Errantemque polo, & spargentem incendia sæva
Perculit, iratos jaculatus nubibus ignes.
At pater extinctum crudeli funere natum
Flebat ad Eridani ripas, gemitusque ciebat,
Quem circum Deus ipse loci, centumque Sorores

Vana

Vana ferunt Nymphæ ingentis solatia luctus
Optanti æternos leto finire dolores.
Odit equos, odit cingentes tempora flammæ,
Officiumque negat mundo, currusque recusat;
Multaque conquestus; non sic tamen, hei mihi! nate,
Occideris. surgens æterna fronde decorus,
Unde sibi sacri velabunt tempora vates,
Nec metues iras inimicaque tela Tonantis:
Jamque dies aderit, tibi cum pulcerrima virgo
Addet se sociam, folioque virescet eodem.
Dixerat, & corpus perfusum nectare crescit
Non positura comas, & tuta a fulmine Laurus.

Jupiter, obscuro quum coelum horrore lateret,
Nec quisquam acciperet vacuas rectoris habenas,
Ingemuit, nimiosque ignis jam passa furores
Noluit æterna damnari sæcula nocte.
Ergo globum ingentem fingit, radiisque feremat,
Et circumfuso candentem lumine vestit.

Hunc medium jussit fixum immotumque manere;
Terram autem insolito discentem currere motu
Solis obire vices, & eodem in tramite volvi.
Illa emissa Dei dextra volat æthere vasto,
Pulsa, minata fugam; sed vi majore retenta
Imperium agnoscit Solis, trahiturque, trahitque.
Scilicet has leges & mutua foedera Divum
Imposuit genitor. maneant in sæcula longa,
Nec peritura ruat tellus per inane profundum.

Ex illo coeli convexa reliquit Apollo,
Ætheriasque domos, patrii monumenta doloris.
Florentes habitat campos, silvasque, pererrans
Pindum & fluminibus sacris resonantia Tempe:
Qua tremula admoto percurrrens pollice fila
Temperat, & fallit divino carmine curas.
Inde pios audit vates, mentemque capacem
Addit, & ingenti Musarum incendit amore.

XVII.

Ad GEORGIUM II.

A. D. MDCCXXVII.

PRINCIPIBUS proavis, & sanguine nobilis alto,
Ipse tuæ gentis summum decus, inclite GEORGI,
Aggredere, O magnos, dignum te pondus, honores,
Vota inter, spes et populorum, et gaudia festa.

Te videt, et procul ire graves jubet Anglia luctus ;
Te duce, prospectat vel non ingloria pacis
Otia, vel justo quæsitos Marte triumphos.
Te circum adfusæ, Virtutum candida turba,
Coelestes formæ exsultant. Stat Gloria custos
Invidiam augusti vultus splendore repellens.

I, dilecte Heros, pulcrisque laboribus instans :
Regna vocant, vocat & regnis gravis addita cura ;

Magna tamen merces. Tibi præscia Musa futuri
Fatorum pandit decreta, urgetque volentem,
Grande decus spondens, & iturum in sæcula nomen.
Illa etiam viridi secum tibi sola sub antro
Serta legens sedet, & cincturas tempora lauros.

Ætherios supra tractus, ubi candida densis
Sideribus placido Via Lactea lumine ridet,
Stat domus alta, ingens, æternæ regia Famæ.
Semidei Heroes habitant, & nomina sacra,
Quique olim in ferrum pro libertate ruebant,
Splendidaque ob patriam pugnando vulnera passi,
Et multum fleti reges, qui æquissima blandi
Jura dedere suis, quique impia bella moventeis
Fregerunt populos, metuendi ultricibus armis.
Lux vestit complexa viros, lauroque virenti
Atque intertexta velantur tempora quercu.

Fatorum

Fatorum hic cælata manu stant ordine longo
Quæ vidit prior aut ætas venturâ videbit,
Quæcunque ostendunt labentia sæcula terris,
Digna Deæ templo, & laudes habitura perennes.

GEORGIUS has sedes mortalia sceptrâ relinquens
Ascendit, Divosque petit gratissimus hospes.
I, sequere, & lege, Musa, tui vestigia regis,
Qua lux signat iter, qua semita clara refulget,
Flammarumque vides longos albescere tractus.

Magnanimi Heroes, quos Anglica terra triumphis
Nota tulit, Gallo respersi sanguine lauros
EDWARDI, belloque & pace illustris ELIZA,
Cuique dedit meritum servata Britannia sceptrum,
Occurrunt venienti, & sacra in sede reponunt.
Circum sculpta videt laudum monumenta suarum;
Cæsareamque aciem, & primis se cernit in armis
Fulgentem, & refugo pallentes agmine Turcas :

Tum

Tum Britonum domito labentes æquore classes,
Quaque ruens pontus Calpæam verberat oram,
Quaque sub imperio gelidæ jacet horridus Ursæ.
Proxima lucenti furgens adamante columna
Nati facta refert, doctoque incisa labore
Eventus magnos gerit, et felicia regna.
Huc avidus mentemque pater et lumina vertit.
Assertum pelagi imperium, clarosque triumphos,
Argumentum ingens, lustrat, Tamesinque superbum
Gratantem reduces blando cum murmure classes.
Tum videt ut leges idem justissimus auctor
Condis et observas : blandum Pax aurea vultum
Erigit, adsurgunt Artes, dominamque salutant.
Audax interea pelagoque adsueta juvenus
Extra solis iter positas adit hospita gentes,
Et mutat merces, et mutua fœdera jungit.
Ipse minas ponit, placidusque arridet alumniis
Oceanus pater, et dextra propellit euntes.

Hæc

Hæc videt, et fruitur venturo lætus honore,
 Explerique nequit Pater, atque ingentia nati
 Confert acta suis; confert, cedensque superbit,
 Te minor, & grato gaudet certamine vinci.

XVIII.

An HYMN to HARMONY.

In the manner of SPENSER.

QUEEN of sweet numbers and resistless sound,
 Which can the soul with pleasing force enthrall,
 And hold the thoughts in deep attention bound,
 And bid th'obedient passions rise and fall,
 All-pow'rful HARMONY! on thee I call:
 From dark oblivion I thy deeds would raise;
 O tune my lyre, and help my feeble lays!

As yet this world no being-place had found :
Wild Chaos rul'd, and fable-vested Night,
Whilst jarring Atoms through the vast profound,
By Chance and Discord led to doubtful fight,
Strove with tumultuous rage and restless might ;
Till HARMONY and LOVE compos'd the fray,
And chas'd the shades of ancient Night away.

Love, whose approach the darkness dares not bide,
Shot from his starry eyes ten thousand rays :
She to the chords her softest touch apply'd,
Then louder gan the swelling notes to raise,
And sung fair Peace, and beauteous Order's praise.
Her voice sweet sounded through the boundless deep,
And all was calm, and all did silence keep.

The

The lift'ning Atoms straight forgot their hate,
And pleas'd, yet wond'ring at their change, they stood;
Strange force of sounds such fury to abate!
Then each with fond embrace the other woo'd,
And each eternal peace and union vow'd.

Love bound them nothing loath in lasting chains,
And o'er them all his willing subjects reigns.

Then yon bright orb began to roll askance,
His course essaying through th'Ecliptic way,
And wand'ring stars to move in mystic dance,
And skies their azure volumes to display;
Then gan the earth to smile in fair array,
And new-born man with wonder and delight
Gaz'd all around him on the beauteous sight.

This work perform'd, the Goddess took her flight,
Winging the wide-expanded fields of air,
To her own native place, the realms of light,
Where dwell the Gods devoid of grief and care.
Around her golden throne they all repair,
Enwrapp'd in silent transport, while she sings
Sweet lays responsive to the trembling strings.

Yet thence, though rarely, the celestial guest
Deigns to descend, unseen of mortal eyn,
And gently glides into the poet's breast:
She comes; and lo! he feels the pow'r divine,
New Images begin to rise and shine,
Keeping due measure, moving hand in hand,
And sober Judgment leads the sprightly band.

Such was Calliopé's unhappy son,
Whose tuneful harp could sooth the savage kind,
And bid descending streams forget to run.
Poor youth ! no charms in music could he find,
His bride twice lost, to ease his lovesick mind,
When hid beneath the hoary cliffs he lay
On Strymon's banks, and mourn'd his life away.

Such was the eyeless Greek, great sacred name !
Who snatch'd the son of Thetis from the grave,
And hung his arms high in the house of Fame,
Victorious still, Time's envious pow'r to brave,
While suns arise and seek the western wave.

Such he who in Sicilia's flow'ry plains
Tun'd to the oaten reed his Doric strains.

And he who fung the frantic rule of Chance,
Leaving no room for Wisdom and for Choice,
And built the world with atoms drove askance,
Theme all unworthy of a skilful voice :
And Mantua's Swan, whose clearer notes rejoice
Th' enravish'd ear, so graceful he relates [states.
Flocks, fields, and swains, and fierce contending

And, like the Greek in fate and in renown,
Britannia's poet, born in latter days,
Whose brow new wreaths and flow'rs celestial crown;
Who sung man's hapless fall, and Angels frays ;
And, bold to venture through untrodden ways,
Explor'd the secrets of the frowning Night,
And soar'd above the stars with daring flight.

Nor

Nor shall my partial song leave thee unsaid,
Worthy to mix with this harmonious band,
Thee, gentle Spenser, whom the Muses led
Through Fancy's painted realms and Fairy land,
Where Vice and Virtue all embody'd stand,
Where useful truths in fair disguise appear,
And more is understood than meets the ear.

Come, condescending Goddess, and impart
A mild assistance to an aking breast;
Exert the force of thy propitious art;
If thou be present, who can be distressed?
Pain seems to smile, and Sorrow is at rest;
The thoughts in mad disorder cease to roll,
And still serenity o'erspreads the soul.

By thee the youth encourag'd nought to fear,
'Sdeigning ignoble ease and mean repose,
Meets the swift fury of the threat'ning spear,
And follows Glory through an host of foes.
Nor canst thou not the din of arms compose :

Thou mak'st the God of war forsake the field,
And drop his lance, and lay aside his shield,

Thou know'st, in pleasing, how to wound the mind,
Surpris'd, unguarded, and to Love betray'd.

Alas ! why art thou to that Impe so kind,
That pow'rful Impe in heav'n and earth obey'd ?
His shafts strike deep, and want no other aid.

Deep strike his shafts, unerring in their aim,
And his torch burns with unextinguish'd flame.

These

These are thy triumphs, Goddess, this thy might,
Faintly describ'd in far unequal lays.

Me all unmeet fond hopes did still incite,
Ambitious by thy name my verse to raise,
And find thy favour whilst I sung thy praise.

O smile on these endeavours, heav'nly Maid!
Sweet is the toil, if with thy smile repay'd.

XIX.

TH' ambitious Muse with early-daring flight
Spurn'd the dull nest, and ventur'd into light;
Yet even then, not fondly indiscreet,
She burnt a volume where she spar'd a sheet;
Dwelt with the authors of the golden age,
And stole some beauties from the Classic page;

In modern verse would willingly have shone,
And read POPE's poems ; and destroy'd her own ;
Suffer'd no peevish lines to see the day ;
Spleen oft compos'd what Candour threw away ;
Nor wrong'd herself, nor wrong'd another's name,
Too proud to fawn, too honest to defame ;
Remote and shelter'd, in the paths she chose,
From foolish friends and formidable foes.

11 7 49

F I N I S.

